

URSULA MORAY WILLIAMS

Gobbolino

pisoiul vrăjitoarei

Ilustrații de Catherine Rayner

Cuvânt-înainte de Joan Aiken

Traducere din limba engleză de
Dașa Suci

Editura Paralela 45

Redactare: Anca Tach
Tehnoredactare & DTP copertă: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WILLIAMS, URSULA MORAY

Gobbolino - pisoiful vrăjitoarei / Ursula Moray Williams ; il. de Catherine Rayner ; cuv.-înainte de Joan Aiken ; trad. din lb. engleză de Dașa Suci. - Pitești : Paralela 45, 2020

ISBN 978-973-47-3148-0

I. Rayner, Catherine (il.)

II. Aiken, Joan (pref.)

III. Suci, Dașa (trad.)

821.111

Gobbolino the Witch's Cat

Ursula Moray Williams

First published 1942 by George G. Harrap & Co. Limited. New edition published 2001 by Kingfisher, an imprint of Pan Macmillan.

Text copyright © Ursula Moray Williams, 1942

Cover & Illustrations copyright © Catherine Rayner, 2012

Forward copyright © Joan Aiken Enterprises Ltd 2001

Copyright © Editura Paralela 45, 2020

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

Această poveste clasică despre o pisică specială a fost publicată pentru prima dată în anul 1942 și multe generații de copii s-au bucurat de ea.

Nimeni n-ar putea spune despre Gobbolino că este doar o simplă pisică de casă. Din mustăți îi ies scânteii și face tot felul de scamatorii, însă ceea ce-și dorește pisiul vrăjitoarei este tocmai să ajungă o pisică de casă. În loc să învețe cum să transforme șoarecii în broaște râioase pentru fiertura vrăjitoarei, Gobbolino pornește într-o nouă aventură pentru a-și găsi o familie și o casă.

Cuprins

Cuvânt-înainte.....	7
1 Gobbolino e umilit	13
2 Gobbolino e părăsit.....	18
3 Gobbolino își găsește o casă.....	22
4 Spiridușul	30
5 Orfelinatul	37
6 Terci de ovăz.....	46
7 Trăsura Lordului Primar	55
8 Doamna Primarului nu suportă pisicile	62
9 Gobbolino la expoziție.....	67
10 Gobbolino pe mare	81
11 Micuța prințesă	102
12 Punch și Judy	115
13 Gobbolino în turn	128
14 Gobbolino, tăietor de lemne.....	149
15 Gobbolino, pisoi de vrăjitoare	170
16 Gobbolino, pisoi de casă	194
Despre autoare	205

Cuvânt-înainte

În copilărie am avut multe cărți despre pisici. Pe tata nu-l vedeam foarte des, căci el și mama divorțaseră, dar când era ziua mea de naștere îmi trimitea câte o carte. Printre acestea erau și cărți cu povești despre pisici: *Millions of Cats*, *The True Philosopher and His Cat*, *The Cat, the Dog and the Dormouse*, *Tinkle the Cat*, *Puss in Books*, *The Cat of Bubastes*. (Spre norocul meu, le am și acum pe toate, căci mi-e teamă că multe dintre ele nu se mai găsesc.) *Gobolino, pisiul vrăjitoarei* este o carte pe care nu am avut-o, fiindcă a apărut abia după ce am terminat școala și citeam deja cărți pentru adulți. Nu am citit-o decât în momentul în care am fost rugată să scriu Cuvântul-înainte. Întrucât citesc întotdeauna cu încântare orice poveste nouă despre pisici, am răspuns că mi-ar face mare plăcere și am citit-o cu bucurie, dintr-o suflare.

Cine să nu-l iubească pe Gobolino? Este un personaj atât de adorabil, încât pare imposibil să aibă atâtea ghi-nioane și să nu-și găsească o casă primitoare chiar din primul capitol al poveștii. Cu toate acestea, de fiecare dată se întâmplă ceva rău și pierde ocazia.

În copilărie, când eram captivată de lectura unei cărți, aveam obiceiul să mă strecur din pat și să mă întind pe podea ca să citesc la lumina care pătrundea în camera mea de la lampa cu petrol de pe palier (pe vremea aceea nu era electricitate în satul nostru). Citeam până când venea cineva sus, mă prindea asupra faptului și mă muștra zdravăn. Cu siguranță că aș fi citit și povestea lui Gobolino în felul acesta, căci cine s-ar îndura să lase cartea din mână când sărmanul de el abia își mai târâie picioarele pe drumuri pustii și prin păduri sălbatice. Câteva dintre aventurile prin care trece îți ridică de-a dreptul părul de pe ceafă, mai ales ultima, în care se pare că nu are cum să scape de intenția vrăjitoarei de a-l arunca de pe Munții Uraganului.

Gobbolino e umilit

Într-o noapte minunată, sub clar de lună, micuțul Gobbolino, pisiul vrăjitoarei, și sora lui Funingica au dat năvală afară din peștera în care se născuseră ca să se joace de-a șoarecele și pisica printre umbrele mișcătoare.

Era pentru prima dată când ieșeau din peșteră, și priveau cu ochi mari de mirare și emoție tot ce le ieșea în cale.

Fiecare frunză legănată de vânt, fiecare strop de rouă sclipitor și fiecare foșnet din pădurea ce-i înconjura îi făceau să ciulească urechile negre și flocoase.

— Ai auzit aia, frățioare?

— Ai văzut aia, surioară?

— Am văzut! *Și aia! Și aia! Și aia!*

Când au obosit de joacă, s-au așezat unul lângă altul în lumina lunii și s-au ciondănit un pic, așa cum obișnuiesc pisicile vrăjitoarelor.

— Ce vrei să fii când te faci mare? întrebă Gobbolino.

Luna începea să se facă nevăzută în spatele munților, iar din vale se auzea cântecul cocoșilor.

— Ah, o să fiu o pisică a vreunei vrăjitoare, la fel ca mami, răspunse Funingica. O să știu pe de rost Cartea Magică, de la cap la coadă, și-o să învăț cum să călăresc pe o coadă de mătură și să transform șoarecii în broaște râioase, iar broaștele în porcușori de Guineea. O să zbor printre nori pe aripile vântului de noapte împreună cu lilieci și bufnițe și-o să scot un „Miii-iaaa-uu!“ ca

oamenii să mă audă că vin și să spună: „Șt! Trece Funingica, pisica vrăjitoarei!“

Când auzi vorbele înflăcărate ale surorii lui, Gobolino rămase tăcut.

— Dar tu ce-o să te faci, frățioare? întrebă Funingica.

— O să fiu un pisoi de casă, răspuse Gobolino. Am să stau lângă foc cu lăbuțele ghemuite sub piept și-o să torc ca un ibric pe plită. Când copiii o să se-ntoarcă de la școală, o să mă tragă de urechi și-o să mă scarpine sub bărbie și-o să mă ademenească cu un mosor de ață de jur-împrejurul bucătăriei. O să am grijă de casă și-o să le vin de hac șoarecilor și-o să am grijă de bebeluș, iar după ce toți copiii o să meargă la culcare, am să mă furișez în poala stăpânei cât ea cârpește șosete iar stăpânul moțâie pe scaun. Am să stau cu ei pentru totdeauna și-o să mă numească Gobolino, pisoiul lor de casă.

— Nu vrei să fii rău? îl întrebă surprinsă Funingica.

— Nu, răspuse Gobolino. Vreau să fiu bun și să-i fac pe oameni să mă iubească. Pisicile vrăjitoarelor nu sunt iubite de oameni. Sunt prea nesuferite.

Își linse o lăbuță și se apucă să se spele pe față, în timp ce Funingica îi arunca o privire încruntată și se pregătea să intre în peșteră să-și găsească mama. Deodată, o rază răzleață a lunii făcu să se zbârlească de spaimă și mânie blana surioarei.

— Frățioare! Frățioare! Una dintre lăbuțele tale e albă!

În întunecimea peșterii vrăjitoarei nu observase nici meni că micuțul Gobolino s-a născut cu o lăbuță din față albă. Toată lumea știe că așa ceva nu e un lucru bun pentru pisoii vrăjitoarelor, care sunt negri din cap până-n picioare, dar iată că raza de lună scotea la lumină o lăbuță albă de tot, cu cinci pernuțe roz. Și în loc să fie neagră ca smoala, așa cum era a surorii lui, blana pisoiiului avea o lucire slabă spre vărgat, iar ochii lui frumoși și rotunzi erau albaștri! Toți pisoii vrăjitoarelor se nasc cu ochii verzi.

Nu e de mirare că micuța Funingica o luă la fugă spre peșteră ca să îi spună mamei toată povestea.

— Mami! Mami! Gobolino are o șosetă albă! Are ochi albaștri! Are blana vărgată, nu neagră, și vrea să ajungă pisei de casă!

Strigătele pisicuței au făcut-o pe mama lor, Grimalkin, să iasă la gura peșterii. Stăpâna lor, vrăjitoarea, era în urma ei, și, cât ai zice pește, l-au răsturnat pe nefericitul Gobolino cu labele în sus, l-au pus din nou pe picioare și l-au pocnit peste urechi, l-au tras de coadă, l-au îmbrâncit și l-au zăpăcit atât de tare încât el nu mai putea decât să se holbeze prostește la ele, clipind din ochii lui frumoși și albaștri de parcă s-ar fi întrebat de ce oare sunt atât de furioase pe el.

În cele din urmă, Grimalkin l-a apucat de ceafă și l-a azvârlit în colțul cel mai întunecat și umed al peșterii, printre broaștele râioase îmblânzite ale vrăjitoarei.

Lui Gobolino îi era frică de broaște. A tremurat acolo toată noaptea.